
Nominatierapporten

Gouden Kalveren 2013

Beste Korte Documentaire	3
Astrid Bussink voor ACHTER DE TOREN	3
Erik van Lieshout voor JANUS	3
Willem Baptist voor DOC25 - WILD ZWIJN	3
Beste Lange Documentaire	4
Simonka de Jong voor THE ONLY SON	4
Diego Gutierrez voor PARTS OF A FAMILY.....	4
Esther Hertog voor SOLDIER ON THE ROOF.....	4
Beste Korte Film	6
Sonja Wyss voor Kort! - GREIFENSEE	6
Guido van der Werve voor NUMMER VEERTIEN, HOME	6
Michiel ten Horn voor Kort! - VINGERS.....	6
Beste Televisiedrama	7
Boris Paval Conen voor EXIT.....	7
Theu Boermans voor DE PROOI	7
Mijke de Jong voor Van God Los - WARRIORS	7
Beste Actrice Televisiedrama	8
Noortje Herlaar voor haar rol in MOEDER IK WIL BIJ DE REVUE.....	8
Monic Hendrickx voor haar rol in PENOZA II	8
Mariana Aparicio Torres voor haar rol in Van God Los - WARRIORS	8
Beste Acteur Televisiedrama	9
Issaka Sawadogo voor zijn rol in One Night Stand - IN HET NIETS	9
Fedja van Huêt voor zijn rol in OVERSPEL II.....	9
Pierre Bokma voor zijn rol in DE PROOI.....	9
Beste Geluid	10
Peter Warnier voor HOW TO DESCRIBE A CLOUD	10
Peter Warnier voor DE WEDEROPSTANDING VAN EEN KLOOTZAK	10
Michaël Sauvage voor WOLF	10
Beste Muziek	11
Djurre de Haan voor DE ONTMAAGDING VAN EVA VAN END.....	11
New Cool Collective voor TOEGETAKELD DOOR DE LIEFDE.....	11
Gino Taihuttu en Joris Titawano voor WOLF	11
Beste Production Design	12
Elsje de Bruijn voor BOVEN IS HET STIL	12
A.M.C. Fok voor TOEGETAKELD DOOR DE LIEFDE.....	12
Lieke Scholman voor WOLF	12

Beste Camera	13
Richard van Oosterhout voor &ME.....	13
Frank van den Eeden voor BOVEN IS HET STIL.....	13
Lennart Verstegen voor WOLF	13
Beste Montage.....	14
Katharina Wartena voor BOVEN IS HET STIL	14
Marc Bechtold voor MILO	14
Wouter van Luijn voor WOLF.....	14
Beste Vrouwelijke Bijrol	15
Annet Malherbe voor haar rol in BORGMAN.....	15
Georgina Verbaan voor haar rol in DE MARATHON	15
Jacqueline Blom voor haar rol in DE ONTMAAGDING VAN EVA VAN END	15
Beste Mannelijke Bijrol	16
Jacob Derwig voor zijn rol in ALLES IS FAMILIE	16
Wim Opbrouck voor zijn rol in BOVEN IS HET STIL.....	16
Martin van Waardenberg voor zijn rol in DE MARATHON.....	16
Beste Actrice	17
Hadewych Minis voor haar rol in BORGMAN.....	17
Yootha Wong-Loi-Sing voor haar rol in HOE DUUR WAS DE SUIKER	17
Vivian Dierickx voor haar rol in DE ONTMAAGDING VAN EVA VAN END	17
Beste Acteur	18
Stefan de Walle voor zijn rol in DE MARATHON	18
Ton Kas voor zijn rol in MATTERHORN.....	18
Marwan Kenzari voor zijn rol in WOLF.....	18
Beste Scenario.....	19
Kim van Kooten voor ALLES IS FAMILIE.....	19
Alex van Warmerdam voor BORGMAN	19
Alex Pitstra en Thijs Gloger voor DIE WELT.....	19
Beste Regie.....	20
Alex van Warmerdam voor BORGMAN	20
David Verbeek voor HOW TO DESCRIBE A CLOUD.....	20
Jim Taihuttu voor WOLF	20
Beste Film	21
BORGMAN - Marc van Warmerdam voor Graniet Film	21
BOVEN IS HET STIL - Stienette Bosklopper voor Circe Films en Els Vandevorst voor N279 Entertainment	21
WOLF - Julius Ponten voor Habbekrats.....	21

Beste Korte Documentaire

Astrid Bussink voor ACHTER DE TOREN

Innemende film die bijna fysiek voelbaar maakt hoe het is om volwassen te worden en afscheid te moeten nemen van de onbekommerde jeugdijaren. Regisseur Astrid Bussink treedt binnen in het kleine grote domein van vier Zeeuwse vriendjes die in hun zelfgemaakte hut soms ernstig, dan weer boos of lachend, de wereld bespreken die voor hun ligt. De eerste kus en de overgang naar de middelbare school, maar ook die stomme randstedelingen die zo arrogant overkomen op de jongens uit het kleine Westkapelle. Maar zij groeien op en de wegen scheiden zich. De oudsten vliegen uit, weg vanuit het beschutte leventje ACHTER DE TOREN van Westkapelle, het onbekende tegemoet op een school in de grote stad. De jongsten verbijten zich en blijven achter, vastbesloten er het beste van te maken en zich niet uit het veld te laten slaan door het gemis van hun vriendjes.

Astrid Bussink heeft in zestien minuten het gevoel van volwassen worden knap weten te vatten door de kleine arena van haar hoofdpersonen niet te verlaten, maar juist uiterst serieus te nemen. Zij en editor Riekje Ziegns maakten een film die de onbevangenheid, de springerigheid, de onzekerheid en de brutaliteit van puberende kinderen niet alleen weergeeft maar ook belichaamt.

Erik van Lieshout voor JANUS

Regisseur en kunstenaar Erik van Lieshout haalt zijn inspiratie uit volkse zaken. In deze film onderzoekt hij de andere kant: wat het 'klootjes' volk aan de kunst beleeft. Niks, zijn we geneigd te zeggen. Van Lieshout komt op het spoor van een zekere Janus, buurtbewoner in een Rotterdamse volkswijk. En verzamelaar. Maar Janus is dood. Wat moet er gebeuren met zijn verzameling van spullen en prullen? De familie ziet er niets in, maar van Lieshout is een bewonderaar die een postume tentoonstelling hoopt te kunnen organiseren. Hij lijkt willekeurig en zonder enige schroom bij de familie en vrienden van Janus binnen te lopen om hen te winnen voor het plan. Gaandeweg biedt het vooruitzicht op een museaal eerbetoon hen troost. Ondanks het weinig piëteitsvolle gedrag van de filmmaker. "Ja Janus is dood hè? Wie was hij eigenlijk van jou, je broer of oom?" Dat levert tegendraadse gesprekken op die juist daardoor blijven boeien. Vooral ook, zo geeft van Lieshout toe, omdat hij die gesprekken niet voert uit interesse voor de ander, maar om zijn eigen positie te bepalen. Je moet maar durven. Van Lieshout komt met alles weg, ook omdat hij zichzelf niet spaart. Die authentieke en gedurfde rauwheid valt op en ontroert zelfs op het einde van de film als van Lieshout aan de volkse vrienden van Janus moet opbiechten dat de beloofde tentoonstelling van Janus verzameling in een museum niet kan doorgaan vanwege de bezuinigingen in de kunstsector. Dat is de ironie van de film: het volk is als eerste slachtoffer van die bezuinigingen. Dat daarmee ook Van Lieshouts eigen kunstproject in het water valt, doet er dan niet meer toe.

Willem Baptist voor DOC25 - WILD ZWIJN

Deze korte film brengt een filmische ode aan het opgejaagde en jagende Nederlandse wilde zwijn. Op uiterst esthetische wijze laat regisseur Willem Baptist zien welke passie dit zwarte wilde varkentje oproept, alleen al door zijn verschijning. In speelfilmachtige clips laat hij ons kennis maken met een vrouw die niet kan wachten om er een neer te schieten, een jongetje dat nog natrillend verteld over die rotzwijnen die op zijn schoolplein hebben huisgehouden en een boswachter die verlekkerd receptuur opgeeft voor een smakelijke zwijnenbout. Tezamen laat dit palet van mensen de kijker op een luchtige manier reflecteren op het adagium 'eten of gegeten worden'.

Beste Lange Documentaire

Simonka de Jong voor THE ONLY SON

THE ONLY SON laat zien hoe drie generaties van één familie uit elkaar vallen. De documentaire volgt een Tibetaanse familie, die in een onherbergzaam gebergte op tien dagen lopen van de bewoonde wereld woont. De enige zoon Pema is opgegroeid in een kindertehuis in Kathmandu. We zien hoe vooral zijn moeder hem onder druk zet om terug te keren naar zijn geboortedorp en zijn agrarische ouders op te volgen. Eigenlijk wil Pema fotograaf worden, maar de familiebanden zijn sterk. Als zijn zusjes, die in Nederland en Amerika zijn opgegroeid, hun biologische ouders in Tibet voor het eerst gaan opzoeken, sluit de enige zoon zich bij hun aan om antwoorden te vinden. Regisseur de Jong weet zonder interviews de kijker deel uit te laten maken van dit familiedrama. Het is haar verdienste dat ze bij de meest intieme gesprekken aanwezig is, waarbij het gezin de filmploeg volkomen vergeten lijkt te zijn. Zij wisselt de spanningen binnen het gezin op een evenwichtige manier af met de prachtige beelden van cameraman Wiro Felix. Uiteindelijk gaat ook het medegevoel van de kijker twee kanten op: je begrijpt de worsteling van Pema en zijn keuze voor de nieuwe wereld, en tegelijk is het bijzonder pijnlijk om de ouders alleen achtergelaten te zien, als hulpbehoevende leden van een verdwijnend natuervolk diep in de Himalaya.

Diego Gutierrez voor PARTS OF A FAMILY

Diego Gutierrez neemt de kijker op een ingetogen maar onontkoombare manier mee in de wereld van een ogenschijnlijk eenvoudig gegeven: het lange en vertrouwde huwelijksleven van zijn ouders. Het gefortuneerde Mexicaanse echtpaar Gutierrez woont in een ommuurde lommerrijke villa buiten Mexico City, omringd door personeel dat al even lang voor hen werkt. Diego's gepensioneerde vader was arts en probeert nu tevergeefs romans te schrijven. Zijn moeder stond altijd in de schaduw van haar man en is een kwetsbare vrouw die het liefst binnen in haar huis blijft. Ook al kwijnt ze daar weg omdat haar man nauwelijks meer met haar spreekt. Langzaam maar zeker ontrafelt regisseur Gutierrez in zijn film de eenzame binnenkant van een lang huwelijk. Hij laat op ontroerende wijze zien dat iets wat als liefdevol begint langzaam uit kan monden in een leeg, maar volkomen afhankelijk bestaan. Diego Gutierrez heeft daarbij op een knappe manier afstand weten te houden tot zijn ouders en zichzelf, waardoor hij een universele film heeft gemaakt over de lotsbestemming van een levenslang huwelijk.

Esther Hertog voor SOLDIER ON THE ROOF

SOLDIER ON THE ROOF opent met een onvergetelijke scène die de onoverbrugbare kloof tussen Palestijnen en Israëliische kolonisten op bijna hilarische wijze verbeeldt. Als een kolonist op een ogenschijnlijk openbaar stukje grond een heilig uitzicht van Hebron wil laten zien, zwermt een steeds meer uitdijende Palestijnse familie om de filmploeg en de man heen en maakt verder filmen en spreken onmogelijk, wat de kolonist een zweem van sympathie meegeeft. Maar als de man, in het nauw gedreven, de Israëliische militaire politie belt om dat 'Palestijns tuig' te verwijderen, weet je als kijker niet meer precies wie hier de agressor is en op wiens hand je bent. Zo'n scène kun je alleen filmen en vooral in zijn volle lengte laten zien, als je diep in de materie ingevoerd bent. Regisseur Esther Hertog, zelf van Nederlands-Israëliische afkomst, besloot om gedurende drie jaar in te wonen bij een Israëliisch kolonistengezin om er, voor zover dat in Hebron bestaat, het 'gewone' leven van de kolonisten te filmen. Om deze naar binnen gekeerde gemeenschap te portretteren richt zij zich volledig en exclusief op deze koloniale enclave. Die keuze werkt erg goed. Ook de beslissing om het dagelijkse leven te filmen blijkt de juiste, want zonder reserves kan zij in deze documentaire - vooral ook door de ogen van

de jonge innemende zoontjes van het kolonistengezin - laten zien hoe de militant orthodox-Joodse gemeenschap een nieuwe haatdragende generatie kweekt. Hier is toenadering tot de Palestijnen en gematigde Israëli's onmogelijk geworden.

Beste Korte Film

Sonja Wyss voor Kort! - GREIFENSEE

Met GREIFENSEE vallen we midden in een leven. Alsof een foto uit een album valt. Dat wat we niet te zien krijgen, vult de kijker zelf in.

Het is een metafoor voor het geweld, waarmee kinderen zich van hun ouders losscheuren en de soms even gewelddadige reactie daarop van die ouders.

Een meisje duikt van een boot om in het verleidelijke bergmeer te zwemmen en de woedende moeder vaart in eerste instantie door.

Deze angstaanjagende gebeurtenis wordt in een beklemmend rustig tempo getoond. Sterk in regie, camerawerk en montage en een overtuigende uitnodiging tot verder nadenken en fantaseren.

Guido van der Werve voor NUMMER VEERTIEN, HOME

NUMMER VEERTIEN, HOME is een film, die afwijkt van het reguliere aanbod. Creativiteit zegeviert over dramaturgische en psychologische wetmatigheden. Maar tegelijk weet regisseur Guido van der Werve de krankzinnige reis van het hart van Chopin, dat in Warschau begraven ligt, naar het lichaam van de componist op begraafplaats Père Lachaise in een strakke stijl te vertellen. De regisseur speelt zelf de hoofdrol met de onbewogenheid van een slapstickacteur. Hij legt die reis in een uiteengetrokken triatlon, zwemmend, fietsend en rennend af. Dat levert prachtige en veelbetekenende beelden op. Het is bij tijd en wijle zelfs spannend. Maar de kracht van de film zit toch voornamelijk in de niet te stoppen reeks van associaties, die deze beelden bij de juryleden wisten op te roepen.

Michiel ten Horn voor Kort! - VINGERS

VINGERS is lichtvoetig, licht absurdistisch en onweerstaanbaar geestig. De seksuele fantasie, waarvan het hoofdpersonage het slachtoffer dreigt te worden is navoelbaar, maar wordt vervolgens zo allesoverheersend, dat je bijna mededogen krijgt. In een benijdenswaardige trefzekere stijl weet regisseur Michiel ten Horn de komische situaties, zowel in beeld als spel volledig uit te buiten. Een overtuigende proeve van bekwaamheid.

Beste Televisiedrama

Boris Paval Conen voor EXIT

Het uitzetdrama lijkt bijna een genre te worden. Wanneer dat leidt tot films als EXIT, dan is dat bepaald geen straf. EXIT laat heel knap zien, hoe beide partijen gevangen zitten. De ambtenaar van de immigratiedienst zit gevangen in wettelijke kaders, instructies en beleid. De uitgeprocedeerde immigranten zitten gevangen in een piepkleine ruimte in de bus, die hen naar het vliegveld brengt.

Regels zijn regels, zei Rita Verdonk tegen Ayaan Hirsi Ali. En regels waren regels, die ervoor zorgden dat de Nederlandse ambtenarij in de vorige eeuw meewerkte aan de ordelijke identificatie en afvoer van Joden.

Een film, die je niet alleen van minuut tot minuut naar de strot grijpt, maar je ook doet nadenken over de waarde van de notoire Nederlandse regelzucht.

Theu Boermans voor DE PROOI

De verbijstering over de ondergang van de ABN AMRO bank was groot indertijd. Was dat het werk van een meer dan ijdele bestuursvoorzitter of surfte de bank mee op de golven van de financiële crisis? Intussen weten we dat het te wijten is aan beide. De gespalkte herrijzenis van de bank doet niets af aan de ongelofelijke puinhoop, die de heren bankiers er toen van gemaakt hebben.

De televisieserie volgt de gebeurtenissen en is zeer schatplichtig aan het gelijknamige boek van Jeroen Smit. In een prachtige strakke vertelstijl met over de hele linie ijzersterke acteerprestaties hebben de makers, vooral, als ze dicht bij de werkelijkheid blijven een spannend en meeslepend epos gemaakt. Ze zijn erin geslaagd om deze specifieke gebeurtenis exemplarisch te maken voor de hebzucht en overmoed, die uiteindelijk de financiële crisis veroorzaakt hebben.

Dat is een indrukwekkende artistieke en politieke prestatie.

Mijke de Jong voor Van God Los - WARRIORS

WARRIORS is een heel persoonlijke aflevering van Van God Los de serie. We herkennen de hand van regisseur Mijke de Jong, zoals dat eigenlijk voor al haar films geldt. Wat opvalt is de bijna achteloze vanzelfsprekendheid van de naturalistische detaillering en heel in het bijzonder ook de acteursregie. Prachtig om te zien, hoe dialogen niet fungeren als informatie, maar als subtekst en als onderlaag voor het non-verbale spel. Dat geeft de scènes een grote intensiteit en waarachtigheid. En in WARRIORS zit de beste seksscène van toch minstens de laatste vijf jaar. Een voorbeeldige en zeer inspirerende dramaproductie.

Beste Actrice Televisiedrama

Noortje Herlaar voor haar rol in MOEDER IK WIL BIJ DE REVUE

Noortje Herlaar raakt precies de juiste snaar als zij een ogenschijnlijk conformistisch burgermeisje neerzet en in haar de behoefte aan avontuur en onafhankelijkheid laat opkomen. Het is prachtig, hoe ze uiterst subtiel, bijna verbaasd soms, erachter komt dat de toekomst die haar ouders voor haar in gedachten hadden niet de hare zal zijn. Noortje Herlaar laat dat in een fascinerende mengeling van aanstekelijke vrolijkheid en jeugdige opstandigheid zien. Even zuiver als doeltreffend geacteerd.

Monic Hendrickx voor haar rol in PENOZA II

Een hoofdrol wordt bij toneel, film en televisie ook wel een dragende rol genoemd. Zelden was die term toepasselijker dan voor Monic Hendrickx in PENOZA. Ze draagt de serie niet alleen in haar eigen scènes, maar de echo van haar aanwezigheid klinkt ook door in de scènes, waarin ze niet te zien is. En in de paar gevallen, dat de geschreven scène niet de impact had die nodig was, zorgde zij door haar spel ervoor dat het verhaal in ieder geval door bleef stromen. Dat vereist een bijna fysieke krachtsinspanning. En als die dan vervolgens zo elegant en op een heel zuivere manier emotioneel wordt volbracht, kan de jury niet anders dan daar diep respect voor hebben.

Mariana Aparicio Torres voor haar rol in Van God Los - WARRIORS

Zelfs de meest verstokte televisiekijker zal haar niet kennen. Ze was tot nu toe bijna uitsluitend in het theater te zien. Als iets er heel simpel uit ziet, weet je zeker, dat er hard is gewerkt. Deze wet geldt wel heel speciaal voor Mariana Aparicio Torres.

Op een volstrekt vanzelfsprekende en heel persoonlijke wijze speelt ze haar rol van een naar liefde hunkerend en behoorlijk verknipt meisje. Zij is een actrice, die dialogen overbodig maakt. Ze weet in haar spel zoveel te suggereren dat haar personage pas in het hoofd en het hart van de toeschouwer echt haar vorm krijgt. En die vorm kan per toeschouwer verschillen. Ze is een verrassing en een aanwinst.

Beste Acteur Televisiedrama

Issaka Sawadogo voor zijn rol in One Night Stand - IN HET NIETS

Issaka Sawadogo is één van de vele buitenlandse acteurs, die dezer dagen een belangrijke rol vervult in Nederlandse films. De jury was onder de indruk van de volstrekte geloofwaardigheid van zijn karakters in de televisiedrama's IN HET NIETS en in DE NIEUWE WERELD. Met zijn bescheiden manier van acteren – hij zet niets groot aan – geeft hij de film een warm hart. Dat het beeld van lieve grote zwarte man in IN HET NIETS niet ontaardt in sentimentaliteit is te danken aan Issaka Sawadogo's vanzelfsprekend en ingetogen spel. Hij is groots in zijn bescheidenheid. Erg mooi gedaan.

Fedja van Huêt voor zijn rol in OVERSPEL II

De jury weet niet, hoe Fedja van Huêt zich voorbereidt op een rol. Of hij daarvoor zo ver gaat als een Amerikaanse acteur als Daniel Day Lewis, die maanden leeft als zijn rol, is onbekend. We hoeven het ook niet te weten. Wij genieten van de ongelooflijke intensiteit van zijn acteren. Met minimale transformaties en altijd met zichzelf als onvervreemdbare basis geeft hij zijn personages vorm. En die personages kun je in de loop van de serie heel dicht benaderen, maar er blijft ook altijd een geheim. Een gebied, waartoe zelfs de meest nieuwsgierige kijker geen toegang heeft. Dat maakt het acteren van Fedja zo fascinerend. De jury heeft zijn rollen in OVERSPEL en PENOZA als cadeautjes ervaren. Wat ons betreft krijgen we er nog veel meer.

Pierre Bokma voor zijn rol in DE PROOI

Pierre Bokma speelt in DE PROOI Rijkman Groenink, die het publiek kent als een meedogenloze streber, die verblind door ijdelheid en hebzucht ABN AMRO wil transformeren tot een superieur wingewest voor de aandeelhouders. Hij valt tenslotte in zijn eigen zwaard. De echte Rijkman Groenink heeft de jury nooit kunnen betrappen op welke vorm van zelfreflectie ook. Bij Bokma zien we wel die twijfels en eerste tekenen van wanhoop. De manier waarop Bokma ons heel af en toe bij zijn personage naar binnen laat kijken is, hoewel het vaak maar om secondes gaat, sensationeel. Hij nuanceert zo de bijna dierlijke roofzucht van zijn karakter. Hij laat ons dichterbij zijn personage komen en dat maakt ons alleen nog maar kwader. Een prestatie, die het puur artistieke overstijgt.

Beste Geluid

Peter Warnier voor HOW TO DESCRIBE A CLOUD

Het geluidsbeeld van HOW TO DESCRIBE A CLOUD speelt een hoofdrol en bepaalt in hoge mate de dramatiek van de film. Op een onnadrukkelijke manier verdiept het geluidsbeeld van Peter Warnier de intrigerende belevingswereld van de hoofdpersonages. In een perfecte balans met de handeling en met de beelden ontstaat hierdoor een prachtige evenwichtige sfeer die het verhaal naar een hoger niveau tilt.

Peter Warnier voor DE WEDEROPSTANDING VAN EEN KLOOTZAK

Wanneer zelfs de voetstappen van een vlieg hoorbaar gemaakt worden kan je spreken van een ongelooflijk complex geluidsbeeld. Het indringende verhaal wordt aan alle kanten versterkt door zeer doeltreffend gekozen effecten. De kijker wordt als het ware de film ingezogen en hierdoor kan je spreken van echt sound 'design'.

Michaël Sauvage voor WOLF

Het rauw realistische karakter van de film wordt in hoge mate mede bepaald door het prachtige geluidsbeeld van Michaël Sauvage. Spannende sferen en geweldige effecten nemen de kijker mee. De zorgvuldige balans tussen muziek en geluid is perfect uitgevoerd en maakt deze film tot een van de hoogtepunten in de Nederlandse cinema van dit jaar.

Beste Muziek

Djurre de Haan voor DE ONTMAAGDING VAN EVA VAN END

Het speelse, ironische karakter van de muziek van Djurre de Haan vult de film perfect aan. De bij tijden melancholische en dan weer hilarische muziekstukken sluiten naadloos aan bij het drama. De overwegend opgewekte score zorgt ervoor dat de kijker geboeid blijft tot het einde. De jury hoopt in de toekomst nog veel van deze debuterende componist te horen.

New Cool Collective voor TOEGETAKELD DOOR DE LIEFDE

Niet alleen is New Cool Collective de beste bigband van Nederland, ze kunnen ook fantastische filmmuziek maken. De komische absurdistische film TOEGETAKELD DOOR DE LIEFDE wordt perfect ondersteund door de muziek van Benjamin Herman en zijn band. De componist complementeert op subtiele wijze het scenario en de zoektocht van de hoofdpersoon naar zijn grote liefde.

Gino Taihuttu en Joris Titawano voor WOLF

De muziek van Gino Taihuttu en Joris Titawano is een geweldige aanvulling en verdieping van de rauw realistische en kille wereld die in WOLF wordt neergezet. De eenzaamheid van kickbokser Majid wordt benadrukt door sferische ijle tonen en de rauwheid van de criminele wereld door heftige beats. Deze twee uitersten zijn in perfecte balans en maken de beleving van de film nog intenser.

Beste Production Design

Elsje de Bruijn voor BOVEN IS HET STIL

Met een prachtig ingehouden en perfect passende omgeving waar niets te veel en niets te nadrukkelijk is vormgegeven zet deze ontwerper een decor neer waarin de acteurs in dit diep emotionele verhaal vele zwijgzame maar veelzeggende momenten beleven. Elsje de Bruin verstaat de kunst van het weglaten waardoor deze prachtige film poëtisch en verfijnd is geworden.

A.M.C. Fok voor TOEGETAKELD DOOR DE LIEFDE

Met veel vrolijkheid, eigenzinnigheid en durf worden de herkenbare beelden van de stad Rotterdam afgewisseld met vreemde absurdistische droomfantasieën. Het thema liefde beweegt als een rode draad door dit beeld. Rood is ook de kleur van de liefde in de film, op een geestige zowel als poëtische manier. Met gevoel voor stijl en detail en vaak hoogst origineel heeft Annemarie C.M Fok deze film vorm gegeven.

Lieke Scholman voor WOLF

In een wereld die ons allen zeer bekend is zet Lieke Scholman een terughoudend en uitzichtloos decor neer met een perfecte keuze voor locaties en interieurs waarin de kaalheid en soberheid keihard worden verbeeld. Dit ondersteunende werk is in totale harmonie met het scenario en camerawerk en laat talloze indringende beelden op het netvlies van de kijker achter.

Beste Camera

Richard van Oosterhout voor &ME

Met een soepele cameravoering geeft Richard van Oosterhout een extra dimensie in dit kleurrijke, soms dromerige, vrijgevochten verhaal over het leven en de liefde. Het schilderachtige licht en de uitgekende kadrering zorgen voor een zeer krachtige esthetiek die de kijker weet te betoveren in ieder shot.

Frank van den Eeden voor BOVEN IS HET STIL

Met ingehouden, losse camerabewegingen waarin zwijgzame momenten meer uitdrukken dan lange dialogen, in lange stille close-ups wordt door Frank van den Eeden een prachtig poëtisch en verfijnd beeld geschept. Geen shot ziet er uitgelicht uit waardoor je als kijker ultiem betrokken wordt bij het tragische leven van de hoofdpersoon.

Lennart Verstegen voor WOLF

Met een dicht op de huid gezeten cameravoering, volgens de regels van de straat en een wetteloos leven is Lennart Verstegen erin geslaagd deze film een rauwe en ongepolijste stijl te geven. Het in zwart-wit gefilmde verhaal is prachtig realistisch en met zeer veel gevoel voor de acteurs in beeld gebracht.

Beste Montage

Katharina Wartena voor **BOVEN IS HET STIL**

Haar gevoel voor ritme, elegante keuzes en besef van dramatiek zijn perfect op hun plek. Katharina Wartena weet de kijker emotioneel bij de film te betrekken. In prachtige stille langzame sequenties wordt een uiterst eenzame wereld van de hoofdpersoon onthuld. Haar vakmanschap is van grote toegevoegde waarde voor de film.

Marc Bechtold voor **MILO**

Zijn montage is krachtig, dwingend en zeer doordacht. Elke scène is interessant om naar te kijken en geeft een groot gevoel voor timing van de editor weer. De onthulling van het grote geheim van de hoofdpersoon wordt lang uitgesteld waardoor je als kijker steeds nieuwsgieriger wordt. Wanneer de onthulling dan uiteindelijk komt wordt dit fenomenaal uitgevoerd en hierdoor blijft de toeschouwer met grote empathie voor de hoofdpersoon achter.

Wouter van Luijn voor **WOLF**

Een film van de straat. Rafelig, keihard en uiterst indrukwekkend. De montage is zo goed dat je jezelf er volledig in verliest. Of het nou een kickboksgevecht is of een emotionele scène tussen de hoofdpersoon en zijn kleine broertje, de montage zorgt ervoor dat je op het puntje van je stoel zit.

Beste Vrouwelijke Bijrol

Annet Malherbe voor haar rol in BORGMAN

Als zij in beeld komt is het meteen interessant. Zonder veel woorden weet Annet Malherbe een wereld achter haar personage op te roepen zoals maar weinigen dat kunnen. Ze verstaat de beeldtaal van haar regisseur als geen ander en zet ook met deze rol weer een klein monumentje neer.

Georgina Verbaan voor haar rol in DE MARATHON

Dan weer ontroerend, dan weer gevaarlijk, bijna altijd grappig, maar nooit gemakzuchtig. Georgina Verbaan weet haar rol in die paar scènes die ze heeft, zo schrijnend en ontwapenend neer te zetten dat het ons nog lang is bij gebleven.

Jacqueline Blom voor haar rol in DE ONTMAAGDING VAN EVA VAN END

In de transformatie die haar personage ondergaat herkent de jury de kracht van de actrice. Nooit zal zij de kijker proberen te behagen. Jacqueline Blom weet de ongeïnteresseerde moeder van het hoofdpersonage tot in de finesses neer te zetten. En langzaam laat zij de binnenkant zien van een vrouw die hunkert naar liefde en erkenning.

Beste Mannelijke Bijrol

Jacob Derwig voor zijn rol in ALLES IS FAMILIE

Met zijn onweerstaanbare mimiek, zijn magistrale beheersing van stem en techniek, straalt Jacob Derwig zonder ooit een ander tekort te doen. Hij is onhandig als het nodig is, geestig als daarom gevraagd wordt en immer waarachtig. De gelaagdheid die hij in zijn getroebleerde rol weet te leggen ontroert van meet af aan. In een sterk acterend ensemble is Jacob Derwig de parel die als geen ander de subtiele dialogen van de scenariste gestalte weet te geven.

Wim Opbrouck voor zijn rol in BOVEN IS HET STIL

In zijn blik, in de weinige woorden die Wim Opbrouck spreekt, in elke beweging zit steeds de dappere poging, de verzamelde moed vermengt met de onbereikbaarheid en onmogelijkheid van de liefde waar dit personage zo naar verlangt. Door de gevoeligheid en charmante bescheidenheid waarmee deze acteur daaraan gestalte geeft worden we ontroerd door een mens die bereid is te accepteren dat het is zoals het is. En juist daarmee doet hij ons bijna naar het doek roepen om het tegendeel.

Martin van Waardenberg voor zijn rol in DE MARATHON

In een script dat mede van zijn hand komt valt hij in het ijzersterke ensemble op door zijn geweldige gevoel voor timing dat hand in hand gaat met een schijnbaar groot gemak tot ontroering. De tragiek van zijn personage is invoelbaar, evenals zijn kortzichtigheid, verontwaardiging en grote gevoel voor rechtvaardigheid. In een taal die hem past als een handschoen is Martin van Waardenberg volgens de jury in deze film primus inter pares, nooit gemakzuchtig en daardoor een genot om naar te kijken.

Beste Actrice

Hadewych Minis voor haar rol in BORGMAN

In alles wat Hadewych Minis speelt weet ze een extra laag aan te brengen terwijl ze tegelijkertijd tot op de millimeter nauwkeurig acteert. Of het nou gaat om pijn, wanhoop of woede, zij spat van het doek en zorgt ervoor zelf nooit belangrijker te worden dan haar personage. Ze weet op superbe manier de toeschouwer mee te nemen in de absurde wereld van de regisseur.

Yootha Wong-Loi-Sing voor haar rol in HOE DUUR WAS DE SUIKER

Schijnbaar zonder enige moeite weet Yootha Wong-Loi-Sing zich te vereenzelvigen met de rol van Mini-Mini. Soms kwetsbaar, altijd strijdlustig, dan weer ontroerend en gepassioneerd. Zo'n belangrijke rol zoveel interessante lagen geven aan het begin van een hopelijk langdurige carrière doet de jury uitkijken naar meer.

Vivian Dierickx voor haar rol in DE ONTMAAGDING VAN EVA VAN END

Vivian Dierickx weet te ontroeren terwijl ze een glimlach op je gezicht tovert. Ze is de perfecte hoofdrolspeelster in een wereld waarin alles zich om haar heen lijkt af te spelen. Dan weer getroebleerd, dan weer krachtig, maar nooit zelfzuchtig. Ze beheerst haar karakter tot in de puntjes en laat een diepe indruk achter.

Beste Acteur

Stefan de Walle voor zijn rol in DE MARATHON

Te midden van alle mannenhumor en spitsvondigheden steelt Stefan de Walle vanaf het eerste moment het hart van de kijker met zijn eigenlijk volslagen hopeloze personage. Met zijn oprechtheid en zelfrelativering is hij het kloppend hart in de vertelling. Hoe hopelozier zijn situatie wordt hoe meer hij ons doet geloven dat het onmogelijke mogelijk is, of zou moeten zijn. Hij laat zijn personage boven zichzelf uitstijgen en wordt een held waar ieder mens zich aan op kan trekken.

Ton Kas voor zijn rol in MATTERHORN

Met precisie en groot gevoel voor vorm, tragiek en humor maakt Ton Kas vanaf het eerste moment benieuwd naar de mysterieuze binnenwereld en achtergrond van zijn personage. Hij beweegt met schijnbaar gemak naar de uiterste rand van absurditeit maar verliest nooit connectie met het hart en de werkelijkheid van zijn figuur en de vertelling. We voelen en zien alles in de ogen van deze acteur, zijn eenzaamheid en hunkering, en vooral in de laatste scène weet hij met één blik, één mondhoek, diepe ontroering op te roepen.

Marwan Kenzari voor zijn rol in WOLF

Sporadisch toont Marwan Kenzari met zachtheid in zijn spel de zwakke waakvlam die ons doet hopen op een wending ten goede, om ons dan weer - even hard als terloops - teleur te stellen. Deze acteur beheerst niet alleen de taal en het fysiek van zijn personage, maar ook de duistere vicieuze cirkel van emoties waaraan hij ten onder gaat. Nietsontziend maakt hij zichtbaar hoe een jongeman, vol gevaarlijk cynisme, vastloopt in criminaliteit; hij heerst door zijn kracht maar wordt door diezelfde kracht beheerst: een beest gevangen in zijn drift.

Beste Scenario

Kim van Kooten voor ALLES IS FAMILIE

In deze tragikomedie zet Kim van Kooten de wereld van de familie Roover zeer trefzeker neer. Met een scherp gevoel voor humor worden de verschillende verhaallijnen door elkaar heen gevlochten. We volgen de familieleden in hun zoektocht naar liefde, passie en geluk. Dit levert veel komische en licht absurdistische scènes op, de dialogen zijn gevat en doorspekt met geestige oneliners maar het verhaal weet ook, zeker naar het einde toe op een mooie manier te ontroeren. Familie is zo erg nog niet en zeker de familie Roover niet.

Alex van Warmerdam voor BORGMAN

Alex van Warmerdams grimmige en eigenzinnige BORGMAN zit vol droogkomische ‘warmerdamiaanse’ grappen en vileine details. Het is een ontregelende wereld die hier wordt neergezet, onlogisch maar toch lijkt alles realistisch. Langzaam maar zeker valt het gewone leven van de hoofdpersonages uiteen. Het kwaad daalt op hen neer in een precies en minutieus uitgevoerde operatie vol absurdistische details, langs elkaar heen glijdende dialogen en uitvergroete en gekantelde banaliteiten van het dagelijkse leven.

Alex Pitstra en Thijs Gloger voor DIE WELT

Alex Pitstra en Thijs Glogers DIE WELT speelt zich af in Tunesië. Er worden grote thema's als emigratie, mensensmokkel en het Arabische wantrouwen naar het Westen aangesneden. Toch weet het verhaal licht te blijven. We worden op ingenieuze wijze meegenomen in het leven van hoofdpersonage Abdallah. We beleven zijn kijk op de wereld, het leven na de beloften van de Arabische Lente. We leren zijn familie, vrienden en dromen kennen en krijgen daardoor een indringende inkijk in het leven van de generatiegenoten van Abdallah.

Beste Regie

Alex van Warmerdam voor BORGMAN

Als geen andere Nederlandse regisseur heeft Alex van Warmerdam zijn eigen stijl en vertelvorm ontwikkeld. Zijn regie is minutieus op de vierkante millimeter. Alles is vormgegeven volgens de wereld van Alex van Warmerdam. Zijn vakmanschap heeft hij over de jaren bewezen maar met BORGMAN heeft hij een nieuw hoogtepunt bereikt. De film draagt zijn onmiskenbare handtekening in elke scène, in elk shot en in elke zin die uitgesproken wordt.

David Verbeek voor HOW TO DESCRIBE A CLOUD

Het doorzettingsvermogen van David Verbeek kunnen we niet genoeg prijzen. Hij weet met minimale middelen van HOW TO DESCRIBE A CLOUD een poëtisch hoogtepunt te maken. Zijn films zijn een zoektocht en de regisseur heeft het grote talent om meer te vertellen met minder. Het intrigerende verhaal ontvouwt zich langzaam en zorgvuldig met beelden die langer blijven staan dan gebruikelijk waardoor de toeschouwer zich volledig kan verdiepen in de hoofdpersoon. David Verbeek maakt radicale keuzes en zijn prachtige werk is herkenbaar en zeer eigen.

Jim Taihuttu voor WOLF

Er is geen twijfel aan dat Jim Taihuttu zich openstelt voor vernieuwende en uitdagende verhalen. Het grijpt je bij de strot en je wordt meegesleurd in een verhaal vol passie, geweld en emoties. De rauw realistische filmstijl is uiterst dichtbij en betreft de kijker bij alle personages in de film. De acteursregie is onwaarschijnlijk goed en het samenspel met de cameravoering maakt van WOLF een onvergetelijke film.

Beste Film

BORGMAN - Marc van Warmerdam voor Graniet Film

Geleidelijk ontrolt het noodlot zich. Dwingend, onheilspellend en onomkeerbaar. Met deze compromisloze film heeft Alex van Warmerdam weer eens bewezen een unieke plaats in de Nederlandse cinema in te nemen en zijn broer Marc van Warmerdam heeft hem daar alle ruimte voor gegeven. Absurdistische wreedheden en plotwendingen, vervreemdende dialogen, haarscherpe en onderkoelde humor maken dit grimmige horrorsprookje tot een filmisch hoogstandje. In BORGMAN tellen alle disciplines op waardoor de film naar een ongekend hoog niveau wordt getild en je de wereld van Van Warmerdam wordt ingezogen.

BOVEN IS HET STIL - Stienette Bosklopper voor Circe Films en Els Vandevorst voor N279 Entertainment

Langzaam worden we de innerlijke storm ingezogen die in de subliem spelende Jeroen Willems woedt. BOVEN IS HET STIL is een poëtisch kunstwerk van eenvoud. Die eenvoud is in alles consequent doorgevoerd, geen woord of gebaar is teveel. Nanouk Leopold heeft zich in deze film weten te overtreffen. Het vergt lef om een eigenzinnige film als BOVEN IS HET STIL te maken. Stienette Bosklopper en Els Vandevorst hebben die lef en daarmee Nanouk alle ruimte gegeven om deze parel te kunnen maken.

WOLF - Julius Ponten voor Habbekrats

De woede is ontembaar en borrelt onderhuids totdat hij explodeert in blinde agressie. Met zijn groezelige, zwart-wit beelden is WOLF een visuele tijdbom. Het rauwe realisme is in deze film door alle disciplines op hetzelfde hoge niveau neergezet. Het maakt dat de kijker op het puntje van zijn stoel volledig meegaat in de criminele wereld en het verhaal van kickbokser Majid. Jim Taihuttu is een uitzonderlijk talent en een perfecte match met producent Habbekrats.

